

חג הסיגד מנקודת ראות אישית ד"ר שמחה גתהון

גם השנה בתאריך בכ"ט בחשוון, מציינים יהודי אתיופיה את חג הסיגד. את החג הסיגד חגגנו חמישים יום אחרי יום הכיפורים וביום זה נהגנו בני קהילת ביתא ישראל, לעלות להר גבוה לתפילה המונית לשלום ציון וירושלים. עבורי חג הסיגד, הוא מועד המחבר אותי בקשר חזק ומרגש למשפחתי ולקהילה שלי, קהילת ביתא ישראל. נולדתי וגדלתי בסרמלה -אמבובר, למשפחה ציונית ודתית, שרבים מבניה ובראשם הסבא רבה וסבא שלי, שמשו כליקה כהנת – קיס הקסים וקייסים, המנהיגים הרוחניים של הקהילה. אבי עצמו, היה מנהיג ציוני ואסיר ציון. הקשר המשפחתי והאישי שלי, קושר אותי בכל נימי נפשי, עד היום לחג הסיגד. מאחר ועליתי לארץ בשנות הנעורים שלי, החג הזה הוא עבורי זיכרון חי, מאחר וחוויתי אותו בעצמי ולא רק שמעתי עליו מסיפורים ועדויות.

אני זוכרת שבמשך כל השנה חיכינו לחג בכיליון עיניים. עם התקרב המועד, הוריי נהגו לקנות לנו בגדים חדשים ולהכין את כל צרכי החג ואת המאכלים המיוחדים לסעודה המפסקת ולסעודות של ימי החג לאחר הצום.

ביום החג עצמו, היו מתאספות משפחות מקהילות של ביתא ישראל, מכל רחבי אתיופיה, כדי לחגוג יחד את החג. בחג עצמו נהגנו לצום על מנת להיטהר לקראת התפילה ההמונית לשלום ציון וירושלים ואחדות עם ישראל. לאחר שהתאספו ההמונים, לבושים כולם בלבן, היינו מתחילים לעלות בתהלוכה אדירה אותה הובילו הקייסים. הם נשאו בידיהם את ספר התורה (אורית) בדרכם לפסגת ההר. אני זוכרת שמראה תהלוכת ההמונים הלבושים לבן, על רקע ההר הירוק והמיוער, היה מרהיב ביופיו ובעוצמת החגיגות שלו. כאשר הקייסים -מנהיגים הרוחניים שלנו היו מגיעים לפסגת ההר, הם היו מכוונים את הקהל הגדול שהיה מורכב מזקנים, נשים, גברים, צעירים וילדים בתפילה לכיוון ירושלים, בסיימה, היינו יורדים בהובלתם של המנהיגים הרוחניים יחד עם כל הקהל הגדול, בדרך למטה לכיוון בית הכנסת המקומי-אמבובר, כדי להחזיר לבית הכנסת את ספר התורה (אורית). הירידה הייתה מלווה בצהלה ובשירה ובמופעים של שירים וריקודים.

גם אני, בתור תלמידה צעירה מאד, הופעתי יחד עם חבריי בפני החוגגים. החג היה מסתיים בתפילה מסכמת ובברכה של הקייסים לקהל החוגגים ובסעודה קהילתית גדולה. את המסורת היפה והמרגשת הזו, המשכנו גם לאחר העלייה לארץ באופן שונה יחסית. בעיניי, זה אמנם חג דתי, אבל יש בו גם פן חברתי, קהילתי וחינוכי ממעלה ראשונה. אנחנו חוגגים אותו חמישים יום אחרי יום הכיפורים, בטקס שנתי המתקיים בטיילת ארמון הנציב בירושלים. אני מרגישה שנפלה בחלקי הזכות להיות יושבת הראש של המרכז למורשת יהדות אתיופיה, ומתוקף תפקידי זה להוביל את הטקס הזה, עם שותפנו הנפלאים הקסים וממשרד התרבות – משרד ההסברה. בכל שנה אני מרגישה שאני ממשיכה את מסורת החג היפה והמאחד הזה של ימי ילדותי ובכל שנה אני שבה ומתרגשת לקראתו.

גם השנה בחג הסיגד נתפלל לאחדות לבריאות עם ישראל ולשלום ציון וירושלים, ואני מתפללת לכך שעם ישראל כולו ייסגל לעצמו את הערך החשוב של החג הזה, שכל כך חסר בימנו, האחדות והסולידריות של עם ישראל. השנה אתפלל אומנם מרחוק גם יחד עם אנשי הקהילה, הקב"ה יסיר מעלינו את גזרת הקורונה ושיביא עלינו ימים של שלום ובריאות.

(התמונות באדיבות יוסי זיו)

התקהלות החוגגים סביב בית התפילה

